

Blábolem nelze obhajovat Havlovo „humanitární bombardování“

Pan ministr „kultu a orby“ dr. Hermann – ano, tak se za prohnílého mocnářství nazýval ministr kultury – opět perlil. Tentokrát v Parlamentních listech (viz článek „Hermann hájil před čtenářem Havla: Jestli rozumíte psanému textu, nemůžete už nikdy říct, že hájil humanitární bombardování“). Celá tato ekvilibristická obhajoba expresidenta Havla vyvolává dojem superblábolu. Anebo vyvolává dojem pozice kasuisty – katolického specialisty na rozbor případů. (Kasuistika jako nauka o případech.) A to jak z faktografického, tak i z jazykovědného hlediska. Oni čtenářové totiž nejsou jen automatictí hltači textů. Oni nad nimi rovněž přemýšlejí – tato výsada není vyhrazena pouze obhájcům presidenta Havla.

Rozeberme případ pana dr. Hermann a jeho obhajobu výroku presidenta Havla o útoku NATO na bezbrannou Jugoslavii v osudném roce 1999. Pan dr. Hermann totiž v článku obhajuje nejen výroky pana expresidenta Havla, ale rovněž s veškerou zatvzřelostí, odporující faktům, obhajuje tento válečný zločin proti nevinné slovanské zemi. A proti jejím zákonně zvolenému presidentu.

Copak nám sděluje pan dr. Hermann o Havlově výroku? Především cituje jen výrok pana presidenta Havla před agenturou Reuters. Vůbec necituje vyjádření pana presidenta Havla v Le Monde z 29. dubna 1999. To je první závažný nedostatek obhajoby pana dr. Hermann.

Druhý závažný nedostatek obhajoby dr. Hermann spočívá v naprosto chybném, doslova bludném výkladu Havlova výroku o „humanitárním bombardování“. Pan dr. Hermann cituje Havla takto:

„Domnívám se, že během zásahu NATO v Kosovu existuje jeden činitel, o kterém nikdo nemůže pochybovat: Nálety, bomby nejsou vyvolány hmotným zájmem. Jejich povaha je výlučně humanitární. To, co je ve hře, jsou lidská práva, jimž je dáována taková priorita, která překračuje i státní suverenitu. A to poskytuje útoku na Jugoslávskou federaci legitimitu i bez mandátu Spojených národů.“ Konec citátu pana Havla dle dr. Hermann. Tak tento strašlivý, naprosto nepravdivý výrok si dovoluje pan ministr kultury, vysokoškolsky vzdělaný inteligent, obhajovat???

Pan ministr buď to vůbec nezná fakta o dění ve velmocemi rozbíjené Jugoslavii, anebo postupuje jako pustý politruk, nikoli jako seriózní medailista. Pan dr. Hermann totiž obhajuje útok na Jugoslavii srovnáním presidenta Miloševiče s Hitlerem. (!!! Přesně tak, jak se to dnes děje o presidentu Putinovi...) Pan ministr Hermann doslova nepravdivě demonizuje presidenta Miloševiče jako „autoritářského agresivního vůdce“, aniž to doložil sebemenším argumentem. Prostě podsouvá čtenáři automatický obraz (ve skutečnosti paobraz, jak to nazývá dr. Plocek, anebo dokonce protiobraz, jak to nazývá jinde politruk Posselt) presidenta Jugoslaviie jakožto prad'ábla, jako hotového fašisty, jako autoritativního Mussoliniho či rovnou Hitlera. A to bez jakéhokoli důkazu, stejně jako pan Havel! Násilnosti v Kosovu ani v Jugoslavii nezavinil Miloševič, ani je nevyprovokovali Srbové. Vyprovokovaly je zločinné živly na albánské, bosenské straně. Přičemž byli postiženi i nevinní Albánci a Bosňané... Opak je pravdou. Že takové srovnání je naprostá dějinná lež, to pana ministra nechává naprosto bohorovným. Miloševičovi lze přičítat mnohé vady v jeho politické kariéře.

Naprosto lživé však je jeho srovnávání s fašistickými a nacistickými vůdci. Milošević nikdy vojensky nenapadl cizí stát! Haagský tribunál mu během celého procesu nedokázal ani jediný přičítaný válečný nebo státní zločin! Haag vytvořil z Miloševiče ex post národního hrdinu a politického mučedníka, který zahynul ve vězení bez rozsudku a bez zdůvodnění soudu za tak záhadných okolností, že vyvolávají trvalý a neodstranitelný dojem vraždy! Naopak, to Jugoslaviie byla systematicky od roku 1991 rozbíjena za vydatné pomoci Německa a U.S.A. a vojenskou agresí, o jejímž charakteru – na rozdíl od pana ministra – dnes seriózní historikové ani politologové už nepochybují. Historikové a politologové, mezi nimi i takové kapacity, jako prof. Chossudovsky z Kanady a náš prof. Doleček, uvádějí, že v Haagu měl na místě Miloševiče sedět někdo zcela jiný, a nikoli on sám. A to především ti politikové, kteří se diplomaticky i vojensky podíleli na rozbíjení Jugoslaviie a později na letecké válce NATO, kterou Srbové správně nazývají „78 dana rata“ – 78denní válkou! V Haagu měla být obžalována paní Albrightová, pan Clinton, Pan H. D. Genscher a další – nikoli ostouzený Miloševič! To je názor nejen citovaných profesorů, ale i dalších právních a historických kapacit. Totéž se týká i léta bezdůvodně vězněného srbského politika dr. Šešelje, který byl propuštěn, aniž mu bylo kdy něco vůbec dokázáno, až ve zdravotním stavu na hranici života a smrti. Oba tyto procesy zůstávají trvalou hanbou evropské justice a evropského právního „řádu“, který toto pronásledování nevinných vůbec kdy umožnil.

V žádném případě nelze souhlasit s Havlovým zdůvodněním priority letecké války nad státní suverenitou rozbité Jugoslaviie, a dokonce oktrojováním lidských práv. To je obrovská lež, která musí být neustále vyvracena. Na této lži totiž se budují stále nové a nové obhajoby válečného zločinu NATO v Jugoslavii. Srbové nebyli iniciátory, a to ani v případě obrany srbské menšiny na Kosovu, kde byli ohroženi jako první lupičskou chátrou, která nejen zabíjela nevinné, ale vyvracela dokonce i hřbitovy a vypalovala pravoslavné chrámy – dokonce i památky UNESCO! Taková je pravda, stejně jako historický fakt, že předáci samozvaného polostátu patřili údajně k oněm, kteří měli jakési podíly (?) na obchodu s lidskými orgány vyrvanými Srbům, a dokonce i dětem!! Samozřejmě podjatý Haag nebral tyto okolnosti, zveřejněné dokonce i nezávislými vyšetřovateli – z nichž jednou byla i představitelka Haagu Carla da Ponte – v potaz a záhadně osvobodil několik vyšetřovaných Kosovanů...

K další evropské, a speciálně české státní hanbě, patřilo odsouhlasení „Lažne države Kosova“ (srbsky „Lžistátu Kosova“) naším snícím spícím exministrem zahraničí, jenž k tomu chamberlainovskému „úkolu“ přistoupil zprvu s nadšením protektorátního kolaboranta a později po kritice se stáhl do ulity podělaného alibismu slovy „prostě se s tím nedalo nic dělat“ (??). Takže pan exministr kníže nevzal v potaz dokonce tak závažný mezinárodně právní akt, jako byla Resoluce Rady bezpečnosti OSN o územní nedělitelnosti svazové Jugoslaviie č. 1244!! Pro pana knížete exministra byl mezinárodní dokument pouhým cárem papíru. A toto vše znovu a znovu jako starý recidivista obhajuje pan současný ministr kultury.

Jak pravil génius českého národa Jan Werich – „Každý se musí historicky znemožnit sám“. Tento názor nemám sám, má jej i mnoho našich odbojářů a ze specialistů na Srbsko a Balkán například pan vážený profesor MUDr. Rajko Doleček, CSc. Tedy řečeno dle mytického Poirota – „Fakta jsou kameny, které dláždí cestu, po níž se ubíráme“. A tato fakta vytěsnil

nebo dokonale popřel náš vážený pan ministr kultury v případě obhajoby tzv. „humanitárního bombardování“. Totiž pan prezident Havel argumentoval zcela lichým a nepravdivým způsobem, když nadřadil lidská práva nad státní suverenitu a proti mandátu Spojených národů! Celou krizi Jugoslaviie mělo v první řadě řešit OSN a nikoli NATO a velmoci jako Německo a U.S.A.! Opak byl pravdou. Německo a U.S.A. vyrobily agresí a vymyslely jakýsi nepravdivý „fašismus“ celé napadené Jugoslaviie, aby mohly před zmatenou světovou veřejností alespoň krátkodobě ospravedlnit válečný zločin letecké války 1999. Nakonec se nezdařilo ani toto. Po bombardování fakta vyplula na povrch a ukázalo se, že „humanitární bomby“ neničily „vojenské cíle“, ale především civilní objekty a civilisty a zničily též nesmírné množství polních pozemků ochuzeným uranem! Stačí se podívat jen na mapu plošného bombardování Jugoslaviie vydanou srbským ministerstvem dopravy, abychom si uvědomili hrozná následky tohoto bombardování, které postihují Jugoslaviie ještě i dnes po desetiletích od války. Panu ministru kultury musím jako očitý svědek následků této války připomenout, jak kazetová bomba může zničit i ministerstvo kultury. Jistě by nechtěl zažít něco podobného ve svém vlastním ministerstvu. A o nebohých civilistech, kteří nikdy neútočili na žádné okolní národy, protože ti Srbové nebyli nikdy žádným útočným wehrmachtem, okupujícím cizí země. Naopak, bombardovali je též potomci téhož wehrmachtu, který roku 1941 ničil Jugoslaviie a nejvíce Srbsko!

Když jsme uvedli myslím dosti faktografických důvodů nepravdivosti obhajoby páně Havlova „humanitárního bombardování“, obraťme se k hledisku jazykovědnému. Pan ministr kultury je vysoce vzdělaný a vysoce inteligentní kompetent. Zajisté uznává jazykovědná bádání a vědu zvanou sémiotika textů. A právě sémiotika usvědčuje pana ministra z nepravdivé obhajoby výroku presidenta Havla – parafrázuji – o „náletech, bombách a nehmotném zájmu lidských práv jakožto oprávnění tohoto leteckého útoku bez mandátu Spojených národů“. Sémiotika je, jak známo, věda o znacích a textech a jejich významech. Založil ji pan Ferdinand de Saussure a rozvinula ji pražská lingvistická škola s akademiky Jakobsonem, Mukařovským, Havránkem, Horálkem a dalšími. V Brně ji rozvíjel též profesor Hrabák. A profesor Beneš s docentem Susem, jejichž se cítím poctěn býti žákem.

Tyto kapacity by zjevně roztrhaly výklad páně ministra o „humanitárním bombardování“ na prach a popel.

Za první, toto slovní spojení – jakkoli vysvětlované a opisované obhájci – je typické *contradictio in adiecto*. Je to protimluv. Bombardování nikdy významově nemůže obstát jako „humanitární“! To by pan ministr měl vzít na vědomí jako axióm.

Za druhé, i když pan ministr tvrdí, že nešlo o takový výrok, ale o Havlovo vysvětlení etického smyslu leteckého útoku NATO, a o jeho oprávnění obranou lidských práv proti (vymyšlenému) „fašismu“, opak je pravdou. Tento výrok o bombách a náletech (mám na mysli pouze citovaný výrok dle Reuters) nemohl být v žádném významovém spojení s pojmem obrany lidských práv. Z kontextu dějinných reálií zmíněných výrokem plyne, že by

Jugoslavie nejdříve musela útočit na nějaké civilisty nebo cizí území, aby NATO zahájilo odvetný obranný útok. Tak tomu však v žádném ohledu nebylo. Premisa celého výroku je chybná, bludná, nepravdivá. Mytický Poirot by opět patrně pravil: „O žádnou obranu lidských práv s nehmotným zájmem vůbec nešlo.“

Jestliže obrana lidských práv je ve výroku významovým znakem, pak k němu patří přidružené významy obrana vlasti, obrana obyvatel vlastní země, obrana práv vlastní země, atd. Samozřejmě NATO nebránilo vlastní země, nebránilo obranu svých vlastních práv a pořádků – NATO se míchalo do suverénního státu jako AGRESOR pod pouhou záminkou obrany cizích práv třetích osob (tzv. Kosovanů), aniž zdůvodnilo pravdivě a nepodjatě oprávnění této agrese (všechny zprávy o masakrech Kosovanů Srby se nakonec buďto nepotvrdily, anebo se ukázaly jako holé výmysly, jako fabuláty, jako LŽI. Nakonec to musely potvrdit i západní zdroje!). Premisa výroku o bombách jako obraně lidských práv se ukázala jako lživá, nepravdivá.

Konotace je termín v sémiotice definovaný jako „souhrn významů, jež se vnímáteři vybaví“ (podle lingvisty Jiřího Levého). Jejím opakem je denotace, tj. přímý význam, čili reference, holá zpráva o určitém fenoménu.

Konotace „humanitárního bombardování“ „jakožto výroku – nebo výroku o bombách jako prostředku obrany lidských práv nemotivovaného hmotně“ může být chápána buďto jen jako ironie (jak jsme uvedli, bombardování prostě nikdy není humanitární), anebo jako účelová lež, tj. jako záměrně nepravdivý znak s významem opačným, nežli je skutečnost. Tj. jako politická lež, „řečeno po lopatě“, zdravým nevědeckým selským rozumem.

Tož abychom skončili učeneckou rozpravu, která se snad líbí některým akademikům, ale pro běžného laika je poněkud zdlouhavá, opět citujme našeho národního génia Jana Wericha:

„Na churavé zuby máme plomby,

Na churavá města pošlem bomby.“

To je nejlepší charakteristika páně Havlova „humanitárního bombardování“, které pan ministr kultu a orby prostě neobhájil, seč se snažil sebevíce. Zkrátka a dobře, města a země, které se nechrání našeho PAX AMERICANA, našeho režimu a našeho euroatlantického dogmatu, ty vyléčíme humanitárním bombardováním, majdany a barevnými revolucemi. Nejlépe do posledního cizího vojína. A kde nestačí cizí vojín, tam pošleme islamisty a migranty. A na zvoleném území necháme zavést Islámský stát a šariu, která těm neposlušným utne hlavy. To už je ovšem jiná, modernější kapitola... Jen aby to neskončilo utínáním hlav i dnešním obhájcem „humanitárního bombardování“. Tomu se říká kouzlo nechtěného – a oni sami tomu vymysleli i přiléhavý termín „kolaterální ztráty“.

Nechtěl bych, aby se jednou pod muslimskou mačetou ocitl i sám obhájce „humanitárního bombardování“, pan ministr. To bych mu jako křesťan určitě nepřál – a ani nikomu jinému z naší zkušované země.

PhDr. Jiří Jaroš Nickelli,

předseda ČSBS Boskovice, etnograf, muzeolog